

На правах рукописи.

Н А В И Д С И Ч

Орган Місцевої Організації Союзу Гетьманців Державників у Берліні
ч. 3. Шовтень - 1939. Редакція Колегія.

Редагувє Колегія.

БОГ - ГЕТЬМАН - УКРАЇНА!

„ХТО України закоштує – той вже остатися в ній мусить, бо тяжне вона кожного народу людину, як магнес залізо. Причиною того „геніюс льоці”: що Україна положення своє має під веселим небом, в повітрі добрім, в землі так розлючій, що кличе вона й всіх приваблює до себе. І сміло можу пристосувати слова Павла святого, взяті від Ісаї: ані оче не бачило, ані ухо не чуло, ані в серце чоловіче не увійшло те, що Господь наготовив там в Україні тим, що Його люблять. І отся то прекрасна Україна ПОКАРАНА ТЕПЕР ЗА ГРИХИ СВОЇ, і В ПУСТІ ПОЛЯ ОВЧИННА ЧЕРЕЗ ОСПАЛІСТЬ та НЕДВАЛЬСТВО НАШЕ. Причина того така сама, як в Содомі й Гоморі: велика обильність, в якій плавали й тучились люди українські, а на жерті стали противитись Господу. За що Бог, порушений гнівом на них за їх незносні і мерзкі поступки, знищив їх державу, і роскоші їх, а самих в неволю до рук поганських віддавши, обернув Україну на пару сот літ до щенту в пустиню”...
/З твору „Дорога певна” з року 1590, київського єпископа Йосифа Верещинського/.

/З твору „Дорога певна” з року 1590, київського єпископа Йосифа Верещинського/.

[View Details](#) | [Edit](#) | [Delete](#)

- ВЕЛИКИЙ ЧИН РОДИТЬСЯ З ВЕЛИКОЮ ІДЕЄЮ ТУГИ ЗА НЕЮ. -
/Зі старинної мудrosti/.

ЗЛОЧИННЕ ЖИТЯ - ГАНГСТАР Й СМЕРТЬ

/До некрольогу польської державності/

Жиравати на трупі може тільки гієна, байдуже - в звірячій, чи людській шкурі, реготатись над трумною може тільки помилена людина, або нещасна духовна каналія. Тому коли ми стоїмо оце над гробом польської державности, не збираємось ані жиравати на її трупі, ані реготатись з утіхи на її могилі.

Не можемо ми цього робити ані як українці, ані тимбільш як Гетьманці-Державники. Як українців зобовязує нас до того почуття і нашої безперечної переваги під оглядом потенціоналу фізичної сили - ми ж чисельно двічі сильніші від поляків і друга найбільша нація в Європі! - і почуття нашої великої, традиційної, історичної місії - бути заборолом Європи проти азіяташини, яка в розкладових ідеях жидо-монгольських духових мулятів і в скровавлених руках бездушних автоматів - виконанців цілей тих ідей - Гепістів несе руйну й загладу європейській культурі й цивілізації. Як Гетьманців-Державників зобовязує нас до того наш аристократизм духа, що випливає з бажання бути заслужено гідними ролі пробудителів і керманичів того великого потенціоналу фізичної сили Української нації і виконавців її історичної місії.

Тому, стоячи оце над гробом польської державности, ми можемо тільки ствердити, що за життя отого нещасного соторіння, яке тепер є тільки тлінними останками, ми гляділи на його чини з Богом нам даною погордою до всего, що низьке, брудне й злочинне, а тепер, по його сконі, співчуваємо тільки матері, що привела на світ оте звиродніле соторіння - польській нації.

Дочуваваємось як на похороні Гангстера - бандита.

Гангстера, який продовж двадцяти років тероризував, грабив, нищив, палив і мордував.

Гангстера, що продовж двадцяти літ кольонізував, „пацифікував” і „ревіндикував”.

Гангстера, який у своїй злочинній праці вирафінувався до тої міри, що для особистої безпеки й для асекурації своєго награбленого майна вмів знайти опертя в міжнародному праві через тих його представників, що самі носили масло на своїх лисинах, або й через тих, що були чесні, але рівночасно безмежно наївні.

Гангстера, який у своїй безличності не знат меж і навіть своє вандальське нищення і палення церков та переслідування таки католицької української Церкви й таки католицьких українських священиків покривав свою релігійною і таки католицькою ревністю та нахабними репрезентаціями в столиці намісника Христа, щоби свою службу сатані маскувати обильним кадилом Богові.

Але людська й Божа справедливість різняться від безличності отого Гангстера тим, що вона має межі. І ще раззакон Христа: хто якою зброєю воює, від неї ж згине - проявився в своїй невблаганій до-конечності. Польська державність, оте звиродніле соторіння, що зазначило своє існування на наших землях злочинними кольонізаціями, „пацифікаціями” й „ревіндикаціями”, сконала від тої ж самої зброя!

Що ж можна ще додати до цього понурого, та справедливої некрольогу польської державности? Хіба те, що на ганьбу своїй матері - польській нації - отой гангстер навіть у передсмертній агоні вислав свою банду в наш край і та банда продовжала злочинне діло руїни й морду до останнього віддиху коняючого. Розстріли політич-

них вязнів, палення цілих сіл, катування і мордування молодого сільського активу при всіх виявах бестіяльського садизму, відрізування грудей українським дівчатам, порення живота, обмотування жертві *її* внутрінностями, обливання бензиною тих, що ще не віддали духа Богові по попередніх тортурах і підпалювання *їх* - це останні вандальські подвиги „стшельцуф” і іншого шумовиння - ре-презентантів польської державності на ЗУЗ.

Яке безславне життя - така й ганебна смерть. І похорону властиво не було, бо й на те польська державність не заслужила собі. Розблизкався ії мізок-прогід - під ударами помсти за всі його злочини, занімло ії серце - польський народ - отруєне забріханістю і лицемірством, розпорощені ії руки - злодійська адміністрація і ноги - військо, що носило й держало ту злочинну креатуру на наших землях. Шо можна було позбивати з тих розкинених кісток, те скинено в паку, пограбано, а на гробі вписано на табличці й кровю трупа перечеркнено слово „Польща”. Без священника, без похоронних молитов і псальмів, без плечу, жалю і співчуття рідні, сусідів і знайомих!...

Кидаємо той гріб. Вертаємось додому, у свій цім, у свій храм, до своїх варстатів праці.

У свій дім - з вірою в велику місію Української Нації.

У свій храм - з молитвою за Господню ласку витригалисти аж до повного виконання тої місії.

До своїх варстатів праці - щоб гартувати духа, сталити волю й кувати майбутність гідну другої найбільшої нації в Європі - проти волі й того Гангстера, з якого могили ми оце вернулись, і того другого, якого скон буде ще ганебніший!

Богдан Катамай.

Ді ти дівся, в Яр глибокий
Протоптаний шляху?
Чи сам заріс темним гаєм?
Чи то засадили
Нові кати, щоб до тебе
Люде не ходили
На пораду: що Ім діять
З добрими панами,
Людоїдами лихими,
Новими ляхами?
Не сковаете: над Яром
Залізняк вітає,
Та на Умань позирає,
Гонту виглядає.
Не ховайте, не топчіте
Святого закона
І не кличте преподобним
Лютого - Нерона!

/Уривок з поеми „Холодний Яр“
Т. Шевченка/.

„Хто Рідний Край над все кохає, до праці творчої вставай,
Най процвіте і засіяє на цілий світ наш Рідний Край”.
С. Черкасенко.

БІЛІ КОНІ ЗАСТОЯЛИСЬ...

НЕСПОДІВАНО наглий упадок Польщі, це не тільки причина переваги мілітарної сили Німеччини. Ще ніколи мільйонові армії так скоро не валилися, уступаючи тільки чисельності, чи тільки кращій техніці переможця. Ось недавня війна в Єспанії тягнеться два роки, хоч перевага національної частини тієї нації - була очевидна. Причини раптового краху Польщі, треба дошукуватися глибше, бо ж, щоб протягом вісімнадцяти днів робилося все те, що протягом 20-ти літ збиралося, припасувалося, купувалося на щедрі кредити західно-європейських потуг - тут не досить було охопити крила армії, чи там відрізати її частину. Не можна також закинути полякам брак шовінізму. Де там! У поляків „нація понації“ - існує не тільки для обдурування американських земляків. У поляків Іванів-Молдаванів нема. Ось, хоч би ті чисельні самогубства польських старшин та вищих достойників, про які пише преса, - це ж все докази не тільки про польського голюлюкання фраз, - а глибокого патріотизму, й такої національної самовідданості. А проте Польща, на радість нашу, тріснула одразу й тріснула - широ віримо й широ й бажаємо того, - на довгі-довгі століття...

Німецько-польський зудар - це був двобій цвох різних цивілізацій: німецької, випливаючої з органічної духової культури цієї великої нації, та польської, типово „європейської“, з поєднання цвох несумірних психік, створеної.

„Як це так сталося, що півтора мільйона людей з нашою високою культурою - мусили 20 літ критися людям низької культури - польської? Цей запит Вождя Німеччини з його останньої цянцігської промови - оце й є вияснення причини поспішного й докладного роспаду Польщі. Анархічна, жорстока, егоїстична й перебідна - вона мусіла улягти здисциплінованій Німеччині. Вона улягла б і тоді, коли б і взаємовідношення фізичної сили було навіть обернене... Розглядаючи в цім аспекті українську національну справу, треба було б прийти до надто сумних висновків. Го хто ж це таке робить, щоб, спокійно приглядуючися до того недавнього двобою, творити у Відні „уряд“?...

Тай підлеглість карпато-українського Уряду, „проводові“ Іванів-Молдаванів, /про яку писали „націоналісти“/, розуміється, також була подиктована „ідеольгією“, розрахованою на свіжу спекуляцію. Чи не в наївності політичний, та в намірах руїнницьких приправляли собі оті два „уряди“ білі коні, щоб вікати урочисто у вільні столиці під оклики „слава“?... Без жертв, без зусиль, отак собі простісенько до кас, де знов знайшлась би валюта та народ“ для попису.

І СТАЛОСЯ інакше! Як писали ми в попередньому числі нашого органу - так і сталося: темна політична ніч повисла над волостями - Галицькою і Волинською. Нове потягнення політичного ножа різнуло болюче ще раз по з болілому тілі України, що повинно б змусити всіх Іванів-Молдаванів зупинитися у своїому руїнницькому розгоні, а всі „уряди“, що падуть жертвою івано-молдаванігської спекуляції - мусіли б вже остаточно скілити свої чола перед Тим, Хто одинокий - у ці найтяжчі часи - може викресати силу не тільки на терпіння, але й на дальшу ГОРОТЬУ. Говоримо про ГЕТЬМАНА ВСІЄЇ УКРАЇНИ!

Говоримо вам - „вожді“ й „влади“, застоялись білі коні. В заліття і останнє пониження ведете ви націю! Схаменіться та спиніть ваш рев голосних лозунгів, за які ховаєте ваші дрібні спе-

кулятивні амбіції... Схаменітсья, бо впишеться найчорнішими буквами на сторінках історії Визвольної Боротьби.
А Ви, патріоти-державники, заспокійтесь тим, що: ЧИМ НІЧ ТЕМНІША,
ТІМ БЛІЖЧЕ ДО СВІАНКУ, - ЧИМ ТЯЖІ МУКИ - ТІМ СКОРІШ ДО КІНЦЯ!
ВГОРУ ГОЛОВИ, ЗА НАШУ ЧЕСНУ, РЕЛЬНУ ПАТРІОТИЧНУ УКРАЇНУ!

ЗАХІДНА УКРАЇНА В ОБЛІЧІ ВМІН

ВАЛЯТЬСЯ кордони повоєнної Європи. На нуль зійшли Версалі і Сан-Жермени. Вільсонівські кличі в пору воєнних змагань велико-держав, не знаходять найменших симпатій. Новпаки, зникають вони з буденної політики, як і параграфи перестарілих і немоцніх пактів. Зникають з карти Європи й т. зв. сезоногі церкви, що були твором Антанти. Сьогодні наглядно бачимо, що творці Вєрсальського миру на ґрунті несправедливості, не далеко взглянули в будучину. Пліткість демократичних політиків сьогодні ярко засипувалася. Одною з кардинальних похібок тих політиків, є та, що при закінченні світової війни вони жорстоко покривдили Українську Націю. А саме, що проти волі Українського народу - вони признали окупацію РУЗ полякам. Долю цих земель вони припечатали на довгі дра десятки років. Творенням легіонів, на чолі з Ген. Галлером спричинило упадок, знеможеної в боях з червоними ордами, Галицької Армії, що по геройськи боронила свою Батьківщину перед навалою наїздників.

ПАНУВАННЯ ляцьких сатрапів почалося найбільшими жорстокостями: Наїздницька політика зайдів Грабських, Перещепінських та Понятовських з їх знакою ганебною рільничою реформою довела ЗУЗ до крайньої нужди, зубожіння та руїни. Український селянин не смів і не мав права навіть кусника землі купити у своїй Батьківщині. Українців трактовано че йнакше, - як „цвіч гайдамацку“. Першенство у всім мали зайди-мазури - колоністи. Масові арешти й засуди, безмирне тероризування українського населення - викликали рішучий спротив до ляцьких наїздників. В року на рік гідносини гіршли, аж врешті прийшло до жорстокої паківікації, спричиненої частинно Іванами-Молдаванами. Двадцять років стелився жорстоко-тернистий шлях перед кожним молодим життям...

На кінець прийшла нормалізаційна політика послів УНДО-ння, яка не принесла в укр.-польських відношеннях найменших змін. Польща в своєму власліпленні вимріяного „імперіялізму“ наріть не добачала свого кінця остаточної руїни. Польща, бажаючи знищити укр. народ, зникла сама з карти Європи, з першістю на завжди. Тепер стоїмо перед доконаним фактром. Польщі не стало.

Західно-Українські Землі - крім Лемківщини й Холмщини - виркавши з драпіжних кітів Варшави, опинилися в ні кращих обіймах північного хижака. Польський дикун жорстоко мстився за кожний найменший прояв укр. життя до останніх днів. А що сьогодні? Здавалось би - стоїмо перед закритим незвісним. Але так лише здається. З хвилиною окупації ЗУЗ нашими „визволителями“ - перед очима кожного українця пересорується картина всіх московських практик винищування Української нації. З тою хвилиною - кожному українцеві стає перед очима в цілій ширині ДРАМА Українського народу. по той бік Збруча - кровю, зрошеній шлях на далеку північ, Соловки й Сибір - мільйонів українців. З сьогоднішнього „визволення“ ЗУЗ не можемо радіти, як радіють „визволителі“. Бо ж в той сам момент СУЗ переживають найстрашніші жахіття за Українську Справу. Боротьба на СУЗ проти українців релася і ведеться в найбільш ра-

фінований спосіб - одверта й замаскована, явна й підпольна, шляхом масового винищування, фізичного й духового. Головно відбувається посиленій наступ Москви проти українського селянства, що являється непримиримим чинником московських зазіхань, та головним консерватором українського національного життя. Ще не так давно, як „Лідовий Новіни“ /з марта 1939 р./ принесли вістку: „, В Київ і в цілій російській Україні збудили велику увагу нові зарядження совітської влади, спрямовані проти українців. Переходиться примусову евакуацію українського населення у більших розмірах у глибину Росії, а на місце переселених - привозять російських кольоністів. Останні вісти з України приносять, що в скорому часі на плодючих просторах України завітає свіже марево голоду. Український народ з своєю невпинною боротьбою з комунізмом, зі своїми найбільшими життєвими й матеріальними стратами, як жадний інший народ, на світі, творить головну перепону в розбудові внутрішньої сили ССРС“.

ТАК, Український народ хоче жити своїм власним національним життям. А що такий свободний і повний розвиток та вияв його на зовні забезпечить тільки власна Незалежна Держава, тому Український народ і далі буде боротися за Незалежну Україну, що охоплюватиме всі українські етнографічні території, бо нація українська є неподільною - як духовно так і фізично. Західно-Українські Землі, по розвалі Польщі, відійшли під незавидне панування історичного українського окупанта. Але це не зневірить нас в далішій боротьбі за Незалежну Українську Державу.

ДУХ Великих Українських Гетьманів і Лицарів Козацьких кличе нас до посилення Визвольної Боротьби - на внутрішньому й зовнішньому відтінках - аж до ПЕРЕМОГНОГО КІНЦЯ.

М. Ганин.

ЗА ДЕРЖАВНИЦЬКУ ЛІНІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ

ПЕРЕД лицем сучасних політичних подій, які може будуть мати рішаючий вплив на долю Укр. народу, Гетьманці-Державники стоять в тісних упорядкованих і здисциплінованих лавах навколо Гетьманського Роду Скоропадських і Його активних сучасних репрезентантів - ЯВП Гетьмана Павла і Гетьманського Сина Данила.

Гетьманці є свідомі того, що їхня місія, яко укр. патрітів і державників також зводиться до того, щоби не допустити більше ніколи невідповідальних людей і організацій до керування укр. політичним життям.

Приклади страшної руїни з Великої України від кінця 1918 р. аж до сьогодня і недостойне видовище хуторянської карпато-української шарпанини з недавніх днів, мають бути відстрашуючим образом для всіх чесних українських людей, що не на словак, але на ділі дбають про долю національно-церковницької української Справи та мають в собі бодай мінімальне почуття національної гордості і чести! Ці українські люди мусять знати, що недостойна поведінка певної категорії укр. діячів і цілих організацій та політичних груп, опортуністичних і безхребетних в своїй істоті, приносить завжди лише шкоду цілій укр. справі та є власне величезною провокацією і профанациєю українського імені перед культурним світом, який через це звикає без симпатії і поваги дивитися на Укр. Визвольні Змагання, кваліфікуючи і розцінюючи їх вельми низько й несправедливо.

Український Гетьманський Державницький Центр рисоко тримає Український Прародій, в майбутній об'єктивній історичній оцінці, його ім'я високо піднесеться в очах цілого Українського народу, саме через цю достойну і гідну позицію, яку так тяжко є утримувати сьогодні че-рез нерозумну поведінку частини українських людей, які по своїй сліпоті й легкодушності розмінюють українську національно-державну справу на недостойну шарпанину й авантюри...

Нашим завданням подбати про те, щоб чужі чинники привчилися з по-вагою дивитися на нас українців, бо без цього кожна їхня поміч була б для українців лише понижуючою і образливою.

Особливо нам Гетьманцям-Державникам залежить на тому, щоб в очах великого, культурного німецького народу запанувала нарешті справ-на й об'єктивна оцінка про наши Визвольні Змагання, щоб, борони Боже, ці Визвольні Змагання не утотожнювалися з тією убогою чин-ністю деяких здекларованих українських "емігрантських", "політиків", які з легкістю перекидають свої "орієнтаційні бази" та без розбору й охоче пропонують свої послуги, гайдко оперуячи при тому іменем Українського народу!

Гетьманці були й є цільними українськими людьми. З відкритим об-личчям стоять вони перед чужим світом і перед своїм українським зага-лом, як непохитні борці за потоптані національні права Українсько-го народу.

В душах Гетьманців панує повна гармонія і їхні діла й наміри під-порядковуються лише одній Ідеї - лицарському служенню своєї Батьківщині!

Здобуття і тривале закріплення власної незалежності української державно-сти, ось що є зажади вихідним становищем практичної гетьманської політики. І саме це, ніщо інше зажади буде опреділювати наше від-ношення як до зовнішнього світу, так і до цілого українського загалу, до всіх його кляс, партій і груп!

Микола Гострий.

ВІД УПРАВИ МОСГД У БЕРЛІНІ

МИ Гетьманці-Державники віримо, що консолідація українського світу не прийде сама від себе, але за неї мусимо боротися. Че слова й фра-зи, але діла й чини будуть рішальними чинниками в цій боротьбі. Тому ми всюди вимагаємо ревізії дотеперішнього українського по-літичного життя, як основу до нашого внутрішнього переродження та початок до консолідації всіх духових і фізичних сил, як української еміграції так і цілого українського світу. Ми боремося за те, щоби в першу чергу всі українці усвідомили собі свої хиби й слабощі, бо лише з того може початися правдиве відродження українського духа. Особливо будемо дальше боротися зі всіми українськими групами, що на експансії наших борогів роблять роз-кладову роботу в українському організмі, і стримітимо щоби такі групи опинилися поза межами життя і праці українського Визволь-ного Руху.

З вірою у свої власні сили й в наше правдиве діло працювала МО СГД досягнення собі поставленої мети. В біжучому році відбула МО I4 загальних вібрань з викладами на ідеєсласічні та поілтичні теми, з огляdom загально європейських подій та їхнього впливу на українську політичну проблему, й наше становище до них.

З більших дослідів треба вичислити: п. полк. Б. Чурашка - , Кар-патська Україна та її соціальна й політична проблема", п. Гум-кова В. - „ОУН і націоналізм" п. Р. Косача - , Националізм на

"Східніх Українських Землях" та політ. допоріді п.полк. Гомзина. 6-го травня відсвяткувала МОСГД Річницю Відновлення Гетьманату в Україні. Свято відбулося при значній участі місцевого й почас- берлінського українського Громадянства та німецьких Ростей. На Святі була присутня Вельможна Гетьманська Родина та Ім'я Світ- лість ЯВПГетьман Павло.

28-го травня, на Заклик Пралата Д-ра Вергуна до всіх укр. Органі- заций, МО взяла участь в Службі Божій та Панахиці над могилою Державного Секретаря Військових Справ ЗУНР, полк. Д. Вітовського та його адютанта, чет. Чучмана. Начальник зложив вінок на могилі в імені Організації.

Новопокликаний в життя Відділ Пропаганди при МОСГД розпочав чіль- ну діяльність, започатковуючи її виданням органу „На Відсіч”. Праця Організації не пішла на марно. До МО вступило понад 20 нових членів, а великого числа прихильників Гетьманської Ідеї - не можна в сучасний мент сконстатувати.

Наш дороговказ на майбутнє - це слога ЯВПГетьмана зі Свята 29-го Квітня:

„...НАС УСІХ єднає одна велика ідея, НАС єднає горяча любов до НАШОГО РОЗШИМОВАНОЇ БАТЬКІВЩИНИ Й ГЛУБОКА ВІРА В ТЕ, ШО - ЯКІ Б НЕ ПОВСТАЛИ ДЛЯ НАС ТЯЖКІ ЧАСИ - МИ БУДЕМО НЕВЛІННО ЙТИ ШЛЯХОМ ЛЮБОВІ ДО НАШОГО НАРОДУ, ШЛЯХОМ ЧЕСТИ, МОРАЛІ, ПОСТИЙНОЇ РОЗУМ-НОЇ АКТИВНОСТИ Й ВІРНОСТИ ВЗЯТИМ НА СЕБЕ ОБОВ'ЯЗКАМ, ТИМ єдиним шляхом, що доведе нас до осягнення нашої мети - створення само- стійної Української держави”.

Ох, як би то сталося, щоб ви не верталися,
Щоб там і здихали, де ви поросли!
Не плакали б діти, мати б не ридала,
Не чули б у Бога вашої хули;
І сонце не гріло б смердячого гною
На чистій, широкій, на вольній землі;
І люде б не знали, що ви за орли,
І не покидали б на вас головою...

/Урик з поеми „Посланіє” - Шевченка/.

МАГІ ДЛЮТЬ...

На Карпатській Україні є такий звичай - виганяти сатану. Серед цілого ряду забобонів є він чи не найбільш поширений, і населення Карпат завзято вірить, що „духа” вигнати можна, а тим самим можна вилікувати хорого.

А робиться це так: у „глупу” беззоряну ніч до церкви заводять в асисті шептух та „характерників”, душевно-хорого. Десять у кутику блимає затінена свічечка. На горищі церковник качає порожню бочку. Несеться згори глухий грюкіт. Створюється тяжкий містичний настрій. Істеричні жінки верещать, мужчини зі страху вибалують очі. Церковник читає спеціальну молитву... Та не тільки темні „рускаки” люблять магічні штучки. В них кохаються, як бачимо також і „вожді“ нації понад усе”. В числі II.

„Пробоєм” оповідає редакційна колегія про те, як то „, аїбра-
лася қумпанія” на „, II-ий Велик Збір Нації понад усе”. Для по-
силення враження, цервиши умістили на першій стороні два пор-
трети „, вождів”. Один з них у чорній керей. Підпис присвячений
одному з них: „, Слава Україні - Вождеві Слава”. Далі якась „, по-
рожня бочка” бубонить про те, як там усе відбувалося. Були там,
виходить, самі присяги та прокльони. Слова падали добірні, все
з Біблії: „, Осіній, Вожду, уми цього збору”. Це добре було про-
шено. Ще треба би було додати: та „, вкинь хоч крихту чести і пут-
тя в наші серця”... / Далі йде поетична містичка: „, Ось, ось на тлі
цього зарисовується імпозантна постать Велитня / Все, розуміється,
з великої букви/, котрий сене! темлячи й томіні... сотворив УВО
-ОУН. „, Потім читають навстячки „, вагішання вожда”, упавшого
в Ротердамі на пуделочко, підсунене „, організованим” Іваном-
Молдаваном. Ще далі гойжнули троїчі „, Слава” / певно притишеними
голосами, бо ж так ліпше діє/, і ще раз присягали, і знов кля-
лися: „, Поборювати безоглядно всі українські групи”. Перно вити-
снули трохи крові з перста одної з „, вождівських гієн”, бо ж не
годиться атраментом підписувати акти „, II-го збіогоши „, валлен-
родів”. Далі брав ще, і ще раз слово - вже не розбереш, котрий
„, вождь”, а те опогідання кінчиться: „, присилайте переплату”!
Чінчили ѿ еальн о... .

В Шікаго отакі „, великі збори” для доповнення урочистості - роз-
дягають ще до гола якусь „, Соньку - золоту ручку”, а тона три-
має ножаку, на яку „, вожди” уже й клянуться. Є в тім зміст:
„, цим, мовляв, побіциши”. Аматори нашої „, націоналістичної мі-
стички певно че забудуть на III-й збір оту малу деталь ввести.
Тоді вже напевно „, безоглядно поборють всі українські групи”, й
мета апольгетів „, роскоши крові й ножа” буде зовсім осягнута.

...Че думай, Шановний читачу, що ми радісно й широ сміємося з
отого трам-та-драту наших валюхівців. Чого вони тільки не виду-
мують! Яких тільки способів не вживають, щоб приспати політичну
чуйність нашого обездоленого народу.

Не лякає їх ніяка перешкода, не стримує їх ніяка біда. Ось новий
потяг політичного ножа різонув по нашій справі. Чевже ж і в об-
личчі маєстату нової руїни не спинять вони плюгавити все те, на
що спромоглися минурші покоління?! А як не спинять, так невже ж
і далі українське Громадянство дозволить їм глузувати зі всього,
що для кожного українського патріота творить національну вар-
тість? Чевже ж і далі всі ці пройцисті - Івани-Молдавани - бу-
дуть приправляти „, уряци” та тим зрикати решту сотиків, які ли-
шилися ще в посіданні наших людей?

ПОПЕРЕДУЄМО ще раз: СТЕРГУМОСЬ, ШТОХАТНОЇ ПРОВОКАЦІЇ, яку
припрагляють Українській Нації всі оті „, збори”.

ШО ПРО ЦЕ ДУМАТИ?...

Др. М. Самойлович, як наочний свідок сумної пам'яті вибриків ОУН,
що довела до трагедії Карпато-українську державу, подав в Кому-
нікаті Гетьманської Управи з дня 5.VI.- 39 р. документальні дані
про злочинність „, вождів” до загального відома. На це п. Розсоха,
як один із зачіплених, в своєму часописі „, Пробоєм” п. з. „, Про-
ти прогокації” заперечив правдивість поданих відомостей в Кому-
нікаті ГУ, називаючи їх брехнею.

Др. М. Самойлович, щоб вияснити - хто бреше - запропонував в од-
вертому листі „, вождям” покликати його до суду за „, брехню”,

пропонуючи Укр. Громадський суд, або цигільний німецький чи чеський. Пан Розсоха, в відповідь на одвертий лист д-ра М. Самойловича - „вибрали... суд був. Карпато-Укр. Влади...“. Однака, хоч др. М. Самойлович і на цей суд погодився, /а міг би не згодитися/ - п. Розсоха, хоч минув уже визначений речинець, не дотримав своєго слова й до сьогодні не спромігся на крихітку чести й громадянської відваги, щоб перед своїм Українським судом очистити себе від закинених тяжких обвинувачень, не проще відомо національна справа. Це яскраво говорить про „вождівську“ мораль та доказує - не знати, котрий раз - ХТО РОЗІГРЯВ КАРПАТО-УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ НА МАДЯРСЬКИХ ШТИКАХ. /Нижче поціємо другий одвертий лист д-ра М. Самойловича - Редакція/.

У своїй „Відповіді“ /див. ч. 8 часопису „Пробоєм“/ на мій одвертий лист /див. ч. 9 „Нація в Поході“, в якому я обстоюю правдивість відомостей, поданих у Комунікаті Гетьманської Управи з 5.УІ.- 39 року про події на Карпатській Україні й сумну, щоб не сказати більше, ролю „вождів“ укр. „націоналістів“ у підготовці перебігу тих подій, др. Розсоха пише: „З намічених ним /то-пак много/ сучів, вибираю український і даю цю справу під суд Владі Карпатської України“.

Проти такого „вибору“ я міг би й запротестувати, бо ж др. Розсосі запропоновано було вибрati, після вподоби, між українським ГРОМАДСЬКИМ і цивільним /німецьким або чеським/ судами, про суд якоїсь одної з бувших українських „влад“ не було мови. Шо ж др. Розсосі не дуже то хотілося гиступати хоч би й в ролі позігника перед укр. Громадським судом - я добре розумів а тому й не опротестував такого його „рішення“ і терпеливо чекав, коли „пото“ нарешті мене закличуть до суду Влади Карпатської України... Але чекав я даремно, пройшло вже більш ніж 2 місяці з цієї опублікування „Відповіді“ др. Розсохи, а про суд „ні служу, ні чику“. Отже одно з двох: або Влада Карпатської України, добре відчути що і як робилося на Карпатській Україні, не побажала приняти за себе роль судді між др. Розсохою і мною, або ж сам пр. Розсаха, зміркувавши, що суд не випав би в його користь, вирішив зревізнувати від судового процесу, як уже це він зробив перед 4-ма місяцями, коли загрозив притягнути до суду членів Т-ва „Просвіта“ в Празі за те, що вони йому сказали відверто на зібранні, якої вони пронього думки.

Чи так чи інакше, але не закликання мене до суду - свідчить про те, що відомості подані з моїх слів у Комунікаті Гетьманської Управи є правдиві, а стаття др. Розсохи „проти провокацій“ /див. „Пробоєм“ ч. 5-6/ принайменше не відповідає дійсності.

Др. Микола Самойлович.

Прага, 10.X.- 1939.

Adressee der Redaktion: "NA WIDSITSCH" - Berlin W 30, Nollendorfplatz 6, 2 Treppen.
